

7. COSES PRECIOSES QUE ES DUEN SEMPRE AL COR

En aquella època i en aquell racó del país, com en molts d'altres, es vivia encara de manera molt semblant a la de segles anteriors. Les cases es trobaven escampades entre petites valls, que només es podien assolir a través d'estrets viarany.

Gairebé sempre eren senzilles cabanes d'una sola peça sense aigua corrent, llum ni cap comoditat. De fet, la majoria no tenia ni finestres, tot i que moltes comptaven amb un porxo, que protegia de la pluja i les nevades a l'hivern i aixoplugava del sol inclement a l'estiu. També oferia a la més humil de les vivendes un recer on compartir conversa amb les esperades i escasses visites, i era a més un lloc on rebre els lliuraments de les «senyores dels llibres».

Segons cada estació, la calor o el fred s'esquitllaven entre els toscos taulons del sòl o de les parets, i llavors no hi havia més remei que cobrir-los amb el que hi havia a mà, sobretot amb diaris o calendaris vells. Però fins i tot enmig d'aquella vida tan dura, sempre hi havia algun espai per a la bellesa, i les poques coses que la gent tenia es convertien en béns molt preuats, en tresors que connectaven les diferents generacions d'una família: un vell violí, un edredó de retalls, un ganivet heretat... I els llibres van començar també a entrar-hi, a trobar el seu racó entre les coses precioses que es duen per sempre al cor.